

сѣкога затуленъ задъ нѣкой предлогъ. Искусенъ въ дѣлото си, ненасытенъ на пары, дързкъкъ лѣжець, славолубивъ и гордь, а по друго най добъръ челѣкъ на свѣта.

— Е ? рече Джимъ, като му прострѣ десната си рѣка, какво мыслишь за моята работа, Макъ-Грегоръ ?

— Тя е важна ; имашъ много неприятели.

— Ще ли ма пуснѣтъ на поручителство ?

— Сумнявамъ са ; сичкытъ които ти са боѣжтъ готвѣжтъ са изедно срѣщо тебе. Балтиморскійтъ кметъ са радва за случката. Много са препирахъ съ него. Видѣхъ го преди малко да тича при Мисъ Антробисъ съ бързина, която не предвѣщава добро.

— Любезный Макъ-Грегоръ, имамъ пълно довѣріе на способноститѣ ти, но си лѣкаръ който сѣкога уголѣмявашъ ражностъ-та на болестъ-та, за да ти са увеличи славата отъ болныйтъ кога-то оздравя. Че какво ли извъредно и необыкновенно въ подобны обстоятелства има въ смъртъ-та на Персефера ? Не имаше ли и той еднаквы орѣжія съ моитѣ ? Не бѣхж ли и ояасностъ-та и приназваніята и за двама ни еднаквы ? А причината на свадата ни, честь-та сирѣчь и услуженіята на госпожытъ не е ли нѣщо доста важно ? Лани бѣхъ въ Вашингтонъ, когато дозволихж на господина Кеннеди, представителя на Теннеси да